

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Rozvoj, stavební bytové družstvo**, U Cukrovaru 1282/9, Opava, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2007, č. j. 16/113052/2006/1465, o uložení pokuty za porušení cenových předpisů, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2007, č. j. 11 Ca 65/2007 - 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2007, č. j. 16/113052/2006/1465. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 31. 10. 2006, č. j. 15084/06-2700, o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč za porušení cenových předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nezákonnost rozhodnutí městského soudu o odmítnutí žalobního návrhu pro opožděnost, aniž tuto námitku výslovně podřazuje pod některý z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s.

ř. s. podal žalobu včas ve dvouměsíční lhůtě ode dne oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí, přičemž třicetidenní lhůta podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 526/1990 Sb., o cenách, v platném znění (dále jen „zákon o cenách“), se neuplatní, neboť řízení o odvolání bylo provedeno a rozhodnutí žalovaného vydáno podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), včetně poučení o opravném prostředku. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s názorem stěžovatele, že při podání žaloby proti rozhodnutí ve věcech porušení cenových předpisů se neuplatní postup podle ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách. Naopak se ztotožňuje se závěrem městského soudu o opožděnosti podané žaloby a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu předloženého spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 31. 10. 2006, č. j. 15084/06-2700, byla stěžovateli podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) téhož zákona, spočívající v nerespektování cenovými orgány stanoveného postupu při tvorbě ceny a její kalkulaci v letech 2003 a 2004. Odvolání, které stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal, bylo žalovaným správním orgánem rozhodnutím ze dne 11. 1. 2007, č. j. 16/113052/2006/1465, zamítnuto. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2007.

Stěžovatel s vydaným rozhodnutím žalovaného nesouhlasil a žalobou podanou k poštovní přepravě dne 16. 3. 2007 a doručenou městskému soudu dne 19. 3. 2007 se domáhal jeho zrušení. Městský soud nejprve zkoumal, zda jsou ve věci dány podmínky řízení, za nichž by mohl jednat ve věci samé. Dospěl přitom k závěru, že žaloba stěžovatele byla podána po uplynutí třicetidenní lhůty ode dne doručení rozhodnutí žalovaného o opravném prostředku. V odůvodnění usnesení městský soud poukázal na obsah správního spisu, z něhož vyplynulo, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2007, a tedy lhůta pro podání žaloby dle ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách uplynula dne 16. 2. 2007. Vzhledem k tomu, že žaloba byla stěžovatelem podána až dne 16. 3. 2007, městskému soudu nezbylo, než ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou odmítnout.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje správnost závěrů městského soudu o opožděnosti podání jeho žaloby. Trvá na tom, že třicetidenní lhůta podle § 17 odst. 6 zákona o cenách se v daném případě neuplatní a že žaloba, doručená městskému soudu ve dvouměsíční lhůtě od doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného, byla podána včas.

Při posuzování důvodnosti takto uplatněné kasační námitky Nejvyšší správní soud vycházel z následujících úvah.

Podle ustanovení § 72 odst. 1, věty první, s. ř. s. lze žalobu na přezkoumání rozhodnutí správních orgánů podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením jeho písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Podle § 17 odst. 6 zákona o cenách nesouhlasí-li účastník řízení s rozhodnutím správního orgánu, který pokutu uložil, může po vyčerpání řádných opravných prostředků podat do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí o opravném prostředku návrh na přezkoumání rozhodnutí příslušnému soudu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že dle obecného pravidla obsaženého v odstavci prvním ustanovení § 72 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat ve lhůtě, která je určena dobou dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalovaného zákonem stanoveným způsobem žalobci oznámeno (většinou doručením písemného vyhotovení rozhodnutí žalobci). V některých případech však zvláštní zákony stanoví pro podání žaloby lhůtu odlišnou, zpravidla kratší. Ostatně dle znění samotného ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. se dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplatní pouze tehdy, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Nejvyšší správní soud uvádí, že kromě ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách představuje jednu z dalších odchylných právních úprav také zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, který v ustanovení § 32 stanoví lhůtu 30 dnů, nebo zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, jehož ustanovení § 196 odst. 1 stanoví pro podání správní žaloby lhůtu 60 dnů, počítanou však od právní moci rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s názorem stěžovatele prezentovaným v kasační stížnosti, že lhůtu uvedenou v ustanovení § 17 odst. 6 zákona o cenách není možné na daný případ aplikovat. Na základě výše uvedeného má zdejší soud naopak zato, že třicetidenní lhůta stanovená v citovaném ustanovení jako lhůta k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí správního orgánu o pokutě, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je jinou lhůtou k podání žaloby stanovenou zvláštním zákonem ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1, věty první, s. ř. s.

Ke shodnému závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl již ve svém rozhodnutí ze dne 27. 5. 2003, č. j. 5 A 4/2002 - 49, publikovaném pod č. 175/2004 Sb., podle něhož: „*Jedním z právních předpisů, které stanoví odchylnou lhůtu pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí, je zákon č. 526/1990 Sb., o cenách. Podle jeho ustanovení § 17 odst. 6 činí tato lhůta 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Žaloba podaná po této lhůtě je opožděná a soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.*“

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z obsahu spisu ověřil, že žalobou napadené správní rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 17. 1. 2007, jak je patrné z doručky založené ve správním spise a jak také sám stěžovatel uvádí v podané žalobě. Žaloba však byla datována a stěžovatelem podána k poštovní přepravě až dne 16. 3. 2007. Protože lhůta ke včasnému podání žaloby skončila uplynutím dne 16. 2. 2007, byla žaloba podána opožděně a městský soud nepochybil, pokud žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl. Takto stěžovatelem uplatněná kasační námitka proto nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce, v níž stěžovatel poukazuje na skutečnost, že řízení a rozhodnutí žalovaného bylo provedeno postupem podle správního řádu včetně poučení, že se proti tomuto rozhodnutí nelze ve smyslu § 91 odst. 1 správního řádu odvolat. Stěžovatel uvádí, že správní řád pro podání správní žaloby nestanoví odlišnou lhůtu, a

má-li žalovaný zato, že zvláštním zákonem, který jinou lhůtu stanoví, je zákon o cenách, měl stěžovatele poučit o právu podat do 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí o opravném prostředku návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem

Nejvyšší správní soud k takto uplatněné kasační námitce ve shodě se závěry městského soudu konstatuje, že je nutno rozlišovat mezi správním řízením vedeným správními orgány a případným řízením o žalobě vedeným soudem, neboť se jedná o zcela samostatná řízení, která na sebe vzájemně nenavazují. Vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného je správní řízení pravomocně ukončeno a zákon (zde s ohledem na ustanovení § 17 odst. 5 zákona o cenách správní řád) žalovanému správnímu orgánu neukládá povinnost poučovat účastníky řízení o tom, za jakých podmínek a v jakých lhůtách se mohou obrátit na soud se žalobou na přezkoumání správního rozhodnutí. Správní řád zavazuje správní orgán pouze k tomu, aby ve svém rozhodnutí poučil účastníky řízení o možnosti podat proti rozhodnutí řádné opravné prostředky, a pokud bylo v napadeném rozhodnutí žalovaného uvedeno, že „*proti rozhodnutí o odvolání se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dále odvolat*“, odpovídá takto formulované poučení příslušným ustanovením správního řádu (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2003, č. j. 7 Ads 42/2003 - 25). Ani v tomto směru tak Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného a ani městského soudu žádné pochybení mající vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu